

напълнятъ. Всичките распорѣждания мютесарифина направи безъ бързанье, безъ смущение, съ достоинство и съ турска важность, като че ли не се е случило нищо необикновено. Като отдаде приказа за събиранieto на хората, мютесарифина каза да промѣнать чибучитѣ и да подадатъ кафе, а послѣ попита:

— Гдѣ и какъ това се случи?

— Великийъ господарю, да съхрани Богъ твоето здравие! Въ вечернийтъ намазъ пощата трѣгна отъ Котелъ: имаше тридесетъ и осемъ юка съ пари и три съ ченти за писма. Придружаваха пощата Татарина, осемъ карачи, ний деветъ заптиета съ чаушина Хасанъ-ага и двадесетъ человекъ кавалеристи съ мютезими́на. Азъ вървѣхъ съ Кадиръ-ага напредъ. Ний изминахме благополучно урвиститѣ гори на Жаравна, Ичера и Ичеренскитѣ вертепи, спуснахме се въ Джедечъ-деренскитѣ долъ и бѣхме минали праздниятъ дворъ, когато отъ къмъ Сливенъ, изъ—задъ каманитѣ, се показаха по пѣтя трина души пѣши и двама на конѣ и застанаха като стѣна на срѣдъ пѣтя, между скалата и пропастьта. Ний свихме юздитѣ и се заловихме за пищовитѣ, когато изведнѣжъ задъ насъ завикаха, закрѣскаха, загърмѣха, шумъ, трѣсъкъ, сѣкашъ че ли дяволитѣ се бѣха разбѣснели, и отиде та се не видѣ. Ний смушкахме съ шпоритѣ конѣтѣ и се хвърлихме напредъ. Ломо си испатихме; какъ ний отъ тамъ се измъкнахме, и ний сами не знаемъ — знаятъ за това нашитѣ конѣ. Ний пригърчахме къмъ тебе, великийъ господарю, съ донесение. Бъди ти у насъ цѣлъ и невредимъ; съ твоята милость и подъ твоята защита всичко ще трѣгне добръ*.

Заптието замълча; отъ него не можаше да се узнае нищо повече.

На улицата предъ домътъ и на площада се събраха тѣлпи отъ пѣши и конни людье. Мютесарифина съглеждава че казацитѣ ги вѣмъ; прѣди два дена тѣ всички си трѣгнаха, като взели съ себе си даже и болнитѣ.

*) Пощата бѣше разграбена така, както тукъ е описано